

**„Sve divote svijeta, sva priroda, dovode do spoznaje da je to sve od neizmjernog Duha,
od Ideala čovječanstva, od Istine, Dobrote i Ljepote.“**

Riječi blaženoga Ivana Merza otvaraju pogled prema dubljoj stvarnosti, prema ljepoti svega stvorenoga i Ljepoti koja je sve stvorila. U njima prepoznajemo da ljepota nije tek ono što oko vidi, nego trag nečega uzvišenijeg, trag samoga Boga. Sve što nas okružuje – priroda obojena najljepšim bojama, prostranstvo svemira koje nadilazi ljudsku maštu, umjetnost koja izranja iz čovjekove duše i svjedoči o neizmjernom Duhu, o Njegovoj Istini, Dobroti i Ljepoti.

Ta ljepota svega stvorenoga ne ostavlja čovjeka ravnodušnim. Ona ga uzdiže, poziva i vodi prema nečemu višem. U njezinoj prisutnosti čovjek naslućuje smisao svoga postojanja i otkriva dubinu vlastite slobode, slobode koja ne dolazi izvanjski, nego iznutra, iz susreta s Onim koji je sve stvorio.

Priroda me ispunja tihim divljenjem. Oh, savršene li njezine divote, stvorene od Savršenoga! Njezina pluća, šume svojim me dahom umiruju, a tim istim dahom i ja živim. O, njezina mora i oceani, vedri i spojeni sa zvjezdanim nebom, koji me razvedre onda kada nisam ono što želim biti. O, divnih li voda koje me okrepljuju, nad kojima kao da i danas lebdi Duh njihova Stvoritelja!

To ne može biti tek slučajnost. U svemu se krije istina, ona koja daje smisao i potiče nas da ga tražimo. Istina nije samo misao, ona je stvarnost koja nas oblikuje. U prirodi se nalazi i dobrota – tiha, nježna i blaga. Zar nismo stvoreni da ljubimo i da budemo ljubljeni? Zar nismo stvoreni da budemo jedni uz druge? Zar nije i sama čovjekova čežnja za zajedništvom odraz nečega većega?

O, divne li ljepote ljudskog zajedništva i dobrote! O, divne li ljepote koja nadahnjuje ljudsko srce da bude bolje! O, čudesnih li zalazaka Sunca čije me šarenilo, sjedinjeno s tišinom zemlje, šumovitim kopnom potiče da budem ono što jesam!

A iznad svega toga uzdiže se Dobrota, sveta i uzvišena, koja se iz ljubavi darovala do kraja. Dobrota koja se na križu predala za čovjeka. Nije li to dokaz da sve ima svoj izvor u nečemu višem? U Idealu čovječanstva kojemu svi težimo? U Neizmjernom Duhu koji nas je stvorio?

To nije tek nepoznata sila. To je Bog – savršenstvo koje nadilazi čovjeka, ali mu je istodobno blisko. Bog koji ljubi čovjeka toliko da je i sam postao čovjekom.

Zato je istina da sve što postoji, sva ljepota svijeta i sva priroda, proizlazi iz Boga i Njegova savršenstva. Iz Njegova Neizmjernoga Duha i Ideala kojemu čovjek teži u dobroti, ljubavi i ljepoti. Prava ljepota nije samo izvanjska – ona je u duši. Ona nas oblikuje, čini boljima i podsjeća tko smo.

A mi smo Njegovi. I upravo u toj pripadnosti pronalazimo smisao, ljepotu i istinu.

Manuela Cesar, 3. razred